

Кахрамонон намемиранд

Хайдар Косимов яке аз чехраҳои бисёр намоён дар дунёи сиёсат буданд, ки ӯ на танҳо дар Тоҷикистон, балки дар тамоми Иттиҳоди Чамохири Шӯравии Сотсиалистӣ шуҳрат доштанд. Вақте ки соли 1992 Чанги шахрванди дар шаҳри Душанбе сар шуд мардуми тоҷик ба дигар ҷойҳо гуреза шуданд, дар ҳамин вақт Хайдар Косимов аз сарҳади Тоҷикистон гузаштан намехост ва гуфта буд, ки «Мурам ҳам дар Ватани худ мурам» барои ин Ватан ман ҷонбозӣ кардам ва намехоҳам аз ин ҷо равам. Хамаи мардум ӯро хеле ҳурмат мекарданд. У бо қисми мардуме, ки аз сарҳад гашта омаданд, дар мактаб, масҷид ва хонаҳо ҷой намуданд. Соли 1993 яроқбадастон ӯро гирифта бурданд. Баъди чанд вақт ҷасади ӯро ёфтанд, ки аз дасти душманон ваҳшиёна ба қатл расонида шуд. У ба муқобили душманон қахрамонаи чангида, барои насли ояндаи худ заминаи сулҳ офарид, номи тоҷикро шарафмандона боло бардоштанд.

Имрӯзҳо низ як қатор ҷавонон ба доми фиреби гуруҳҳои таҳрибкору мочароҷӯ афтидаанд.

Ҳар як фарди солимфикр ва худшинос бояд аз гузашта сабақ гирифта, ба чунин ҳизбу ҳаракатҳои террористӣ ифротӣ даст назананд ва барои ҳимояи халқу ватан саҳми арзанда гузоранд.

Сарвари давлат чунин тафриқаандозӣ ва фитнаангезиро маҳкум намуда, аз минбари баланди Созмони Миллали Муттаҳид иброз доштанд, ки терроризм ва экстремизм ба ҳеҷ дин иртибот надорад, аз ҷумла ба дини мубини Исломи. Имрӯз Тоҷикистони мо таҳти роҳбарии хирадмандонаи Пешвои муаззами миллат, мухтарам Эмомалӣ Раҳмон дар масир тақвияти сиёсати хоричӣ ва боло бурдани обрӯву нуфузи худ дар арсаи ҷаҳонӣ бо муваффақият пеш рафта истодааст.

Дар чунин вазъи ҳассоси ҷаҳони муосир мо бояд беш аз ҳар вақти дигар эҳтиёткор бошем, барои ҳифзи арзишҳои милливу дастовардҳои Истиқлолияти давлатӣ талош варзем.

Ҷавононро месозад, ки хизматҳои чунин мардони шуҷоъро кадр намоянд.

хоричӣ

Кафедраи забони давлатӣ ва забонҳои

сарлаборант Силмонова С. И.

Пешгирии шомилшавии ҷавонон ба ҳизбу ҳаракатҳои иртиқӣ
Мардуми тоҷик дар атрофи Пешвои миллат, асосгузори сулҳу
ваҳдати миллӣ, президенти кишварамон Эмомалӣ Раҳмон муттаҳид
гашта, барои расидан ба қуллаҳои баланди сулҳу субот ва амният
шукуфоии Ватани азизамон – Тоҷикистон пайваста кӯшиш ба харҷ
медиханд.

Имсолро Пешвои бузургамон Соли Ҷавонон эълон намудаанд.
Пешбарандаи ҷомеа ҷавонони далеру шуҷои мо ҳастанд. Ояндаи
миллати кӯҳанбунёди тоҷик дар дасти онҳост. Ҷавонон бояд дар ободии
Ватани маҳбубамон ҳиссагузор бошанд.

Вале дар ҷомеа нафароне низ ҳастанд, ки пешравию шукуфоии
кишвари азизамонро дидан нахоста, таҳдидҳоро ба миён оварда,
беҳатарию субот ва осудагии кишварро халалдор мекунад.

Боиси таассуф аст, ки бархе аз ҳамватанон бо кӯмаки аҷнабиён
барои ноором кардани вазъияти дохилии кишвар иштирок намуда,
задухӯрдҳои мусаллаҳонаро амалӣ мекунад. Ба номи миллати тоҷик ва
наздикону пайвандонашон доғ меоранд, волидаён ва аҳли байти хешро
дар назди халқу миллат сархаму шарманда месозанд.

Яке аз сабабҳои ба ин гурӯҳҳои тундрав шомил гаштани бархе аз
ҷавонон, алалхусус ин нокифоя будани дониши илмиву дунявӣ, сиёсӣ ва
номукамал фаҳмидани дин аст.

Агар шахс дар ҳадди зарурӣ дониши илмиву дунявӣ ва ё фаҳмиши
мукаммали динӣ дошта бошад, ҳеҷ гоҳ мутеи фикру ақидаҳои дигарон
нахоҳад шуд.

Дар муқобили терроризм ва экстремизм аз ватандӯстӣ ва
инсондӯстӣ дида дигар қувваи бузурге нест. Пешу аҳсоси
бегонапарастиву инсонбадбинӣ ва даҳшатафканиро, маҳз ҳамкориҳои аҳли
илму маърифат, волидайн ва уламои дин гирифта метавонад. Барои ин
мо бояд ҷавонро дар рӯҳияи инсондӯстиву ватандӯстӣ тарбия
намоем. Ва онҳоро тавре тарбия намоем, ки аз терроризму ифротгароӣ
ҷилавгирӣ намоянд.

Терроризм дар асри ҷаҳонишавӣ аз насли бесаводу бефаросат
ҳамчун бозичаи дастӣ истифода мебарад. Агар назар афканед, як одами
бесаводу ҷоҳил на танҳо гузаштаро наметавонад, балки ояндаро ҳам
тасаввур карда наметавонад, танҳо бесаводона дастур иҷро мекунад. Аз
ин нуқтаи назар одами бесавод ҳатман ватандӯст ва инсондӯст ҳам ҳаст.

Хулоса, тарбияи як насли босавод, ки ватандӯст ва инсондӯст ҳам ҳаст, ҷавоб ба бозиҳои нави ҷаҳонист.

Воқеан, имрӯз ҳодисаҳои мудҳише, ки аз гурӯҳҳои террористию экстремистӣ анҷом дода мешаванд, боиси ҳалокати ҳазорон одамон мегарданд, водор мекунад, ки барои саводнок шудани ҷавонон, алалхусус, аз ҷиҳати сиёсӣ ҷаҳду талош бояд кард. Зеро то ҷамъият аз ҷаҳлу бесаводӣ берун наояд, то фарҳангу фаросату инсондӯстиаш боло нагирад, мубориза бо терроризму ифротгароиву вайронкорӣ натиҷаи дилхоҳ нахоҳад дод.

Баъзе ҷавонон бо сабаби ноогоҳии сиёсӣ ва надониستاني хуввияти милли эҳсоси ватандӯстию инсондӯстӣ оқибати рафтори худро дарк накарда, ба ин роҳ мераванд ва ба Ватану миллат хиёнат мекунанд.

Мувофиқи нишондодҳо дар натиҷаи истифода аз дин ва озодиҳои динӣ тадриҷан зиёдшавии экстремизми исломӣ ба назар мерасад. Ифротгароёну террористон, ки бо шиорҳои динӣ по ба майдони сиёсат гузоштаанд, аз ҳама беш мафкураи ҷавонро ба нишон гирифтаанд. Зеро медонанд, ки ҷавонон дар ҳар ҷомае нерӯи асосӣ ва имрӯзу ояндаи давлат ба шумор мераванд.

Ба ҳар як шахси хирадманд маълум аст, ки маҳз дар шароити соҳибистиқлолии кишварамон масҷидҳои зиёде сохта шудаанд. Уламои динро лозим аст, ки шукри инро ба ҷо оварда, дар баромадҳои худ бештар оид ба ватандӯстию инсондӯстӣ сухан кунанд.

Барои баҳои холисона додан, инсон бояд воқеъбин ва боинсоф бошад. Дар бораи одамони аз инсофу ислом дур Мавлоно Ҷалолиддини Балхӣ чунин мегӯяд:

Ҳазор сол роҳ аст аз ту то мусулмонӣ,
Ҳазор соли дигар то ба ҳадди инсонӣ

Бояд донист, ки нафарони ба гурӯҳи террористӣ ва экстремистӣ шомилгашта роҳи наҷот надоранд ва қурбони дасисаҳои хоҷагонашон хоҳанд шуд ва номи ин ашхос ҳамчун хоини Ватан дар саҳифаҳои таърих бо ҳуруфи сиёҳ сабт хоҳад шуд.

Замоне фаро расидааст, ки қатъи назар аз гуногунии ақидаҳои сиёсӣ ва динию мазҳабӣ дар амри пешгирӣ аз хатарҳои экстремистӣ ва терроризм баҳри саодати мардумамон, ободии хонаву дар ва ҳифзи Ватани азизамон ҳаммаром бошем.

Назҳат ва назҳатиён ҳамеша ба таърифу тавсиф ниёз дошт ва дорад, чунки аз он меҳаросад, ки симои зишташон пешорӯи мардум намоён мегардад ва дигар имкони ба арсаи сиёсӣ по гузоштан ва

қудратманд шуданро аз даст медиҳанд. Ин аст, ки ба таърифу тавсифҳои бебунёд, худнамоиву риёкорӣ, авомфиребию найрангбозӣ ҷавонро ба доми фиребу найранг ва роҳҳои бад мекашанд.

Бояд моён шахсиятҳои бофарҳанг бар зидди ин ифротгароён мубориза барем. Ба ҷавонон бештар оиди зиён ва кори зишти гурӯҳҳои манфиатҷӯӣ сӯҳбатҳо ва ҳангоми машғулиятҳо дар бораи мафкураи вайрони ин гурӯҳҳои ифротгаро маълумот диҳем.

Ифротгароён то кучо дар ин кори зишт муваффақ мешаванд, вақт нишон медиҳад, аммо набояд фаромӯш кард, ки наҳзат чӣ дар гузашта ва чӣ имрӯз дар мағшуш сохтани насли ва сӯи бегонашавӣ ва аҷнабигароӣ раҳнамун намудани онон «нақши калидӣ» дошту дорад.

Бо вучуди ин доимо риёкорона иброз медорад, ки бо рафтани ҲНИТ аз сахнаи сиёсӣ интиқод аз байн рафт ва наҳзатчиён худро «қаҳрамон» дар майдони сиёсию фарҳангии ҷумҳури талқин мекунанд, беҳабар аз он ки:

Қаҳрамонӣ худситоӣ нест, ай даъвипараст,
Худситоиву риёкорӣ бувад асли шикаст.

Ассисенти кафедраи забонҳо Нурматова М. Р.